

Γράφει ο **Μιχάλης Π.**

Ελλάδα 8 Ιουνίου 2017.

ΠΡΟΣ: Αξ. κ. Α. Τσίπρα Πρωθυπουργό
Αξ. κ. Σ Κοντονή Υπουργό Δικαιοσύνης Διαφάνειας και
Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

ΘΕΜΑ: Πώς να σωπάσω...

Σύντροφοι, σταματήστε δέκα λεπτά κι ακούστε μας.

Ακούστε μας, εμάς που η φωνή μας έγινε κραυγή, εμάς που από την συνήθεια πια του πόνου, σταματήσαμε να κλαίμε.

Σε τούτον τον τόπο, τα λουλούδια που ανθίζουν τα ποτίσαμε με αίμα και τους δώσαμε χρώματα από τα όνειρά μας.

Πόσο αλήθεια πρέπει να παραιτηθούμε από τον ρόλο της ανθρώπινης ύπαρξής μας;

Πόσο να ξεχάσουμε ότι είμαστε άνθρωποι;

Πόσο να κλείσουμε τα μάτια για να μην βλέπουν τα δάκρυα γύρω από τα ερείπια μιας ζωής, πόσο να κλείσουμε τα αυτιά μας για να μην ακούνε τους λυγμούς της απελπισίας και πόσους αναστεναγμούς να προσπεράσουμε ανάμεσα σε ανθρώπινα σκουπίδια;

Αν κάτι μας έμεινε, αν κάτι μας άφησαν, ερείπια μιας ζωής που κατάντησε αγγαρεία, είναι η παρηγοριά της αγκαλιάς και της αίσθησης, ότι υπάρχει μια ελπίδα. Αν την σκοτώσετε, μας τελειώσατε, το ξέρετε. Το νοιώθετε καλά...

Έτσι κι αλλιώς, πάνε πολλά χρόνια που αυτοί που πονάμε, γινόμαστε όλο και περισσότεροι, αλλά και πιο μικροί κι αδύναμοι ταυτόχρονα. Κάποιοι φρόντισαν γι αυτό... Και τα κατάφεραν καλά...

Τι θα πούμε στα τραγούδια μας; Τι θα πούμε στα παιδιά μας; Τι θα πούμε στην ιστορία που θα λέγετε κάποτε για εμάς; γι αυτόν τον κόσμο;

Για ποια λεβεντιά, παλικάριά, ανθρωπιά, αγάπη θα μιλήσουμε;

Αν γίνεται ένα έγκλημα δεν είναι μόνο η απελπισία, η φτώχεια, το ξεσπίτωμα, η μη ελπίδα, ο θάνατος...

Το μεγαλύτερο έγκλημα είναι ότι σκοτώνουμε τα απομεινάρια της ψυχής αυτού του κόσμου, της δικής μας ψυχής, της δικής σας.

Τι θα πούμε στα παιδιά μας; Για ποιόν κόσμο θα τους μιλήσουμε; Τι θα τα κάνουμε τόσα δίποδα ερείπια, τόσα σκουπίδια στο χωνευτήρι που περίτεχνα κάποιοι φτιάχνουν για εμάς- εσάς... κι εσείς συμμετέχετε. Γιατί; Φοβούμενοι Τι;

Μας είπατε δεν πρέπει να μιλάμε, δεν μιλήσαμε...

Μας είπατε να αλλάξουμε, αλλάξαμε...

Μας είπατε να ελπίσουμε να πιστέψουμε, ελπίσαμε και πιστέψαμε...

Μας είπατε να βγούμε αγκαλιά στους δρόμους μαζί, και βγήκαμε...

Μας είπατε να πονέσουμε και να αντέξουμε και πονέσαμε και αντέξαμε...

Μας είπατε να ξεχάσουμε τη ζωή μας και την ξεχάσαμε...

Μας λέτε να παραδοθούμε άνευ όρων και το προσπαθούμε...

Μας θέλετε να στεκόμαστε στον τοίχο για εκτέλεση χωρίς να μιλάμε, να μας πετάν τις ζωές, τα παιδιά μας στο δρόμο κι εμείς να υποκλινόμαστε...

Να βλέπουμε τον δίπλα, τον αδελφό, τον πατέρα, τον φίλο να γονατίζει, να λυγάει να πνίγεται κι εμείς να σας χειροκροτάμε... και να προσπερνάμε... κι εμείς δεν το μπορέσαμε...

Βλέπετε, μαζί ήμασταν στα κελιά που με τους χτύπους νοιαζόμασταν ο ένας για τον άλλον. Θυμάστε; Παρέα γράφαμε ιστορία σε τόπους ξερούς, όπου οι άνθρωποι ήταν “δεμένοι” και τα όνειρα λεύτερα, όταν και τότε μας ήθελαν ανθρώπους ερείπια, σκουπίδια που κουβαλάγαν πέτρες. Κι εμείς γράφαμε ποιήματα και όνειρα με το αίμα μας σε χαρτοπετσέτες και τα θάβαμε, ή τα κρύβαμε σε μπουκάλια για να ταξιδέψουν στο κάποτε...

Πώς να σωπάσω;

Δε σωπάσαμε όταν από το ξύλο ξεχνούσαμε το όνομά μας, σβύναν οι ήλιοι...

Δεν σωπάσαμε όταν από τις ταλαιπωρίες ξεχνάγαμε το πρόσωπα των παιδιών μας, της μάνας και του πατέρα μας...

Δεν σωπάσαμε όταν οι σφαίρες σκοτώναν τις καρδιές μας, τις καρδιές των γονιών, των παιδιών μας...

Μα...

μπορούμε άραγε εμείς να σωπάσουμε; Κι αν σωπάσουμε, ποιοι θα μείνουν να θυμίζουν ότι εδώ σ αυτόν τον τόπο κάποτε υπήρχαν άνθρωποι, όνειρα, χαμόγελα, ελπίδες;

Πέρασαν χρόνια πολλά από τότε που οι χωροφύλακες, χτυπούσαν τις νύχτες για να πάρουν τον δάσκαλο πατέρα μου στο τμήμα... για μια διεκπεραίωση.

Πέρασαν χρόνια πολλά από τότε που πριν να βγούμε από το σπίτι κοιτάγαμε από το παράθυρο να δούμε τους τύπους με τις καμπαρντίνες που στέκονταν μέρα νύχτα σαν τον χάρο παραφυλώντας τη ζωή... εμάς. Ποιον άραγε θα πάρουν απόψε; Πότε θα ξανανταμώσουμε;

Πέρασαν χρόνια πολλά κι ο φόβος έκανε τα μάτια μας παράξενα σκοτεινιασμένα και η ανάγκη τα χείλια μας να σιγοψιθυρίζουν όνειρα...

Σαν παρωδία τρόμου, έμαθα ότι μια νύχτα οι ίδιοι, με τους ίδιους ρόλους, με την ίδια πρόφαση της τάξης... χτύπησαν κάποιες πόρτες όπως τότε... τότε που εμείς-εσείς ήμασταν μέσα.

Σκέφτηκα τα παιδιά εκείνων των δασκάλων, τον τρόμο και τον θάνατο των ονείρων τους.

Σκέφτηκα τα παιδιά εκείνα που αυτοί οι δάσκαλοι τους μαθαίνουν γράμματα... Τι πρέπει να τους μάθουν;

Τι πρέπει να τους πουν;

Ο δάσκαλος... έτσι έμαθε τον κόσμο... στα χαμόγελα των παιδιών. Ο δικηγόρος... φαντάστηκε ότι το δικαίωμα στη ζωή του κόσμου και η υπεράσπισή του, συνεχίζεται και μετά τη λήξη του ωραρίου τις εργάσιμες ημέρες...

Κι εμείς... νομίσαμε ότι, πιστοί στους καιρούς και στην ιστορία αυτού του τόπου, θα αγωνιζόμαστε, για να ανθίζουν κάθε άνοιξη τα λουλούδια του κόσμου...

Η κατηγορία η ίδια... υπήρξαν άνθρωποι. Νοιάστηκαν, έσκυψαν στον λυγισμένο, στον γονατισμένο, να μην νοιώθει μόνος του. Έκαναν το έγκλημα να συνεχίσουν να διαταράσσουν την τάξη, επειδή... υπήρξαν άνθρωποι.

Με πόσες σιωπές να σας μιλήσω; Με πόσες; Πόσο να σωπάσω; Κι αν σωπάσω εσάς... εσάς λέω ναι... θα σας αρέσει;

Πόσα χρόνια... κι ακόμα εκείνη η άνοιξη δεν λείει να μυρίσει... έμεινε το χαμόγελο ζωγραφισμένο στα πρόσωπα, το όνειρο χαραγμένο στην νύχτα του, κι εμείς εδώ.., περιμένοντας με απορία και αγωνία τη ζωή να έρθει να μας βρει...

Να μην ξεχνάμε... τι περάσαμε, ποιοί είμαστε, τι ονειρευόμαστε και τι κλαίμε... Και η άνοιξη σίγουρα θα ξημερώσει.

Εγώ δεν θέλω πολλά... ποτέ δεν ήθελα... Μ' άρεσαν τα λουλούδια, τα αστέρια και τα τραγούδια.

Απλά θέλω μόνο να μ' ακούσετε...
και να θυμηθείτε...

Ένας γονατισμένος... αλλά άνθρωπος ακόμα.

Μιχάλης Π.